

EZÉKIEL 36-39.

Lapozzunk Bibliánkban Ezékiel könyvének 36. fejezetéhez, ahogy tovább tanulmányozzuk ezt a lenyűgöző prófeciát. A 36. fejezetben Ezékiel azt az utasítást kapja, hogy prófétáljon Izráel hegyeinek – immáron másodszor. Először a 6. fejezetben prófétált Ezékiel arról a pusztulásról, amely Izráel városaira és hegyeire vár, mert a hegyeken áldozóhalmokat emeltek, és hamis isteneket, bálványokat imádtak. Ezékiel akkor azt prófétálja, hogy Izráel hegyei kopár, sivár helyekké változnak. A prófécia be is teljesedett - és Izráel hegyei 19 évszázadokon keresztül kopárságba burkolóztak. Most ismét Izráel hegyeihez kell prófétálnia, ez a prófécia azonban már arról szól, Isten hogyan változtatja újra lakhatóvá a kopár halmokat. Így hát jelentős kontrasztot fedezhetünk fel a 6. fejezetben, illetve a 36. fejezetben leírtak között: míg a 6. fejezet a hegyek sivárságát jellemezte, a 36. fejezetben a helyreállításon a hangsúly.

„Te pedig, emberfia, prófétálj Izráel hegyeinek, és mondd: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Igéjét! Így szól az én Uram, az Úr: Mivel az ellenség hahotázva mondta rólatok: Az ősi halmok a mi birtokunkba kerültek! – ezért prófétálj, és mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Mivel a vesztetekre törnek mindenfelől, hogy a többi nép birtokává legyetek, és mivel rágalmakat terjesztő népek szájára kerültek azért. Izráel hegyei, halljátok az én Uramnak, az Úrnak az igéjét! Ezt mondja az én Uram, az Úr a hegyeknek és a halmoknak, a medreknek és a völgyeknek, az elpusztult romoknak és az elhagyott városoknak, amelyeket a körülöttük élő többi nép prédált és gúnyolt, ezért tehát így szól az én Uram, az Úr: Heves indulatomban beszélek a többi nép ellen és egész Edóm ellen, akik birtokba vették országomat kárörvendő szívvel és megvető lélekkel, hogy elnéptelenítsék és fölprédálják. Ezért prófétálj Izráel földjéről, mondd a hegyeknek és a halmoknak, a medreknek és a völgyeknek: Így szól az én Uram, az Úr: Haragos indulatomban beszélek, mert a népek gyalázkodását kellett eltűrnötök. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Fölemelt kézzel teszek esküt, hogy majd a körülöttetek élő népeknek kell eltűnniük, hogy gyalázzák őket!” (1-7. vers).

És akkor Ezékiel rátér a hegyekhez szóló prófeciára: *„Rajtatok pedig, Izráel hegyei, ágak sarjadnak, és gyümölcs terem népemnek, Izráelnek, mert hamarosan hazatérnek, mert én mellettetek vagyok, és felétek fordulok: megművelnek és bevetnek titeket. Megszaporítom rajtatok az embereket, Izráel egész házát, városaitok benépesülnek, a romok újjáépülnek. Megszaporítom rajtatok az embereket és az állatokat, sokasodni és szaporodni fognak. Úgy telepítem le őket, mint hajdan, és több jót teszek veletek, mint azelőtt. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (8-11. vers).* Ebben az ígérésben tehát Ezékiel megjövendöli a föld helyreállítását. Ha ma ellátogatunk Izráelbe, saját szemünkkel is láthatjuk, hogyan teljesültek be mindezek a prófeciák: a korábban sivár helyeket mára már benépesítették, számos várost építettek, csodás gyümölcsösöket ültettek és hatalmas területeket műveltek meg. Ez a föld, amely

hosszú évszázadokon keresztül elhagyatottat és siváran állt, most feléledt. A lápos völgyeket is lecsapolták, és termékeny termőföldekké alakították. Ezért is olyan izgalmas ma ellátogatni Izraelbe, felütni Bibliánkat Ezékiel könyvének 36. fejezeténél, és látni, hogyan teljesítette be Isten az Izrael hegyeire vonatkozó próféciaikat. *„Azt is megteszem, hogy emberek járjanak majd rajtatok: az én népem, Izráel. Birtokba vesznek, az ő tulajdonuk lesztek és nem lesztek többé néptelenek”* (12. vers).

„Így szól az én Uram, az Úr: Bár azt mondják hogy emberevő föld vagy, mert el szoktad pusztítani a rajtad élő népeket, nem eszel többé embert, és nem pusztítod el a rajtad élő népeket – így szól az én Uram, az Úr. Nem kell többé hallanod a nemzetek gyalázkodását, a népek csúfolódását sem kell túrnöd többé, és nem pusztítod el a rajtad élő népeket – így szól az én Uram, az Úr” (13-15. vers). *„Így szólt hozzám az Úr Igéje: Emberfia! Amikor Izráel háza a saját földjén lakott”* – az Úr most elmondja, miért vált földjük sivárrá olyan hosszú időre - *„tisztátalanná tették azt életükkel és tetteikkel. Olyan tisztátalan volt előttem az életük, mint a havi vérzés. Rájuk zúdítottam haragomat, mert vért ontottak a földre, és tisztátalanná tették azt bálványaikkal. Ezért elszélesztettem őket a népek között, és szétszóródtak az országokba. Életük és tetteik szerint tartottam ítéletet fölöttük, de amikor a népek közé jutottak, amerre csak jártak, gyalázatossá tették szent nevemet, mert ezt mondták róluk: Az Úr népe ezek, mégis ki kellett jönniük az országból! Ekkor szánalomra indultam szent nevemért, amelyet gyalázatossá tett Izráel háza a népek között, amerre csak járt”* (16-21. vers).

„Ezért mondd ezt Izráel házának: Így szól az én Uram, az Úr: Nem tiértetek cselekszem én, Izráel háza, hanem szent nevemért, amelyet gyalázatossá tettetek a népek között, amerre csak jártatok” (22. vers). Az Úr most elmondja népének, miért kellett szétszóródnium a világban – mert vért ontottak a földön és bálványokat imádtak. Ezért szórta őket szét Isten különféle országokba, majd hozzáteszi, hogy népe gyalázatossá tette nevét, amerre csak megfordult. Tetteikkel és hozzáállásukkal arra indították a népeket, hogy gyűlöljék és átkozzák Istent. Emlékezzünk csak Dávid bünére Betsabéval. Amikor a próféta megfeddte Dávidot bünéért, a próféta többek között azzal vádolta Dávidot, hogy tette eredményeként Isten ellenségei káromolni fogják majd Isten nevét. Hiszen a zsidó népnek Istent kellett volna képviselnie az emberek előtt, ők azonban rosszul képviselték Őt, a népek pedig átkozták az Istent a zsidó nép cselekedetei miatt. Lehet, hogy most azt mondd: „De hát ez szörnyű!”. Várjunk csak! Most már te is Isten képviselője vagy az emberek előtt. Kereszténynek nevezd magad, keresztényként pedig Istent képviseled. De ha mégis becsapod és megrövidíted az embereket, vagy hazudsz, rosszul képviseled Istent, az emberek pedig épp miattad fogják majd átkozni és káromolni Istent. Istent évszázadokon keresztül annyira félre képviselték az Isten nevében tevékenykedők, hogy az emberekben ez a téves kép alakult ki Istenről. Nem meglepő, hogy sokan ezt mondogatják: „Ha ezek a keresztények, én ugyan ebből nem kérek! Erre aztán nincs szükségem!”. Bizony félelmetes rádöbbenünk, hogy mi is Isten képviselői

vagyunk az emberek előtt, akik a bennünk látottak alapján alkotnak véleményt Istenről. Isten képviselőjeként pedig felelősséggel tartozom Istennek azért, ahogy őt képviselem.

Isten nem örül annak, ha félreképveljük. Erre Mózesnek is rá kellett ébrednie. Amikor ugyanis dühösen állt ki a nép elé, majd botjával lesújtott a sziklára és így kiáltott: „Vajon ismét le kell sújtanom erre a sziklára, hogy vizet fakasszak belőle?”. Bár a sziklából valóban víz fakadt, Isten így szólt Mózeshez: „Mózes, gyere csak, beszélünk kell. Nem engedhetem, hogy bemenj az ígélet földjére”. „De hát miért, Uram?”. „Azért, Mózes, mert rosszul képviseltél engem az emberek előtt. Nem olyanok képviseltél előttük, amilyen vagyok. Dühösen álltál ki eléjük, és dühből csaptál rá a sziklára. Pedig én nem vagyok dühös rájuk, Mózes. De most már azt gondolják, mert ezt közvetítetted. Azt hiszik, haragszom rájuk. Pedig nem haragszom. Tudom, hogy szükségük van vízre, és meg is akarom adni nekik. De most azt gondolják, hogy haragszom rájuk, mert te dühösen álltál ki eléjük mint az én képviselőm. Úgyhogy nem engedhetem, hogy te vidd be a népet az ígélet földjére”. Mózes életének álma tehát nem valósulhatott meg, mert ott, Meribánál rosszul képviselte Istent. Ti is Isten képviselői vagytok az emberek előtt, ez pedig komoly felelősség. De tudatosítanunk kell, hogy az emberek az alapján vonnak le következtetéseket Jézus Krisztusról és a kereszténységről, amit bennünk látnak. Ez bizony nem játék. Istenem, segíts nekünk, hogy megfelelően tudjunk képviselni téged az emberek előtt! Add, hogy az emberek meglássák, milyen kedves, szerető és segítőkész Isten vagy, aki mindent megtesz értünk. Istenem, segíts, hogy helyesen tudjuk közvetíteni a világnak és a körülöttünk élőknek, ki is vagy te valójában, mert az embereknek kétségbeesetten szükségük van arra, hogy megismerjék az igazságot Istenről.

Pál is azt írja a korinthusi hívőknek, hogy hús-vér levelek ők, amelyet az emberek olvasnak. Lehet, hogy az emberek soha nem vesznek kézbe Bibliát, és soha nem lapoznak bele, de az életedet egy könyvként olvassák, és az alapján alkotnak véleményt Jézus Krisztusról, amit benned látnak. Korábban arról olvashattunk, hogy amikor Izráel népe szétszóródott szerte a világban, gyalázatossá tette Istenének a nevét, az emberek pedig ennek hatására gyűlölni kezdték Istent. Azért átkozták Istent a népek, mert Izráel félreképvelte előttük Istent. Ezért Isten a továbbiakban kijelenti, hogy nem azért hozza majd vissza őket a földre, mert megérdemlik, mert olyan jól viselkedtek, hanem Isten saját nevéért, amit tulajdon népe tett gyalázatossá az emberek körében. *„Ezért mondd ezt Izráel házának: Így szól az én Uram, az Úr: Nem tiértetek cselekszem én, Izráel háza, hanem szent nevemért, amelyet gyalázatossá tettetek a népek között, amerre csak jártatok. Megmutatom, hogy szent az én nagy nevem, amely gyalázatos lett a népek között, mert gyalázatossá tettétek közöttük. Akkor megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr – így szól az én Uram, az Úr -, amikor szemük láttára megmutatom rajtatok, hogy szent vagyok. Kihozlak benneteket a népek közül, összegyűjtelek az országokból, és beviszlek benneteket a saját földetekre”* (22-24. vers) – de

erről majd bővebben a 38. fejezetben. *„Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket. Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek”* (25-26. vers).

Jeremiás megjövendölte, hogy eljön majd az a nap, amikor többé nem kőtáblákra írja majd Isten a törvényét, hanem szívünk tábláira. Ebben az ígérésben pedig Isten azt ígéri, hogy eltávolítja a kőszívet, és hússzívet ad majd helyette, vagyis úgy mutatja meg nekünk akaratát, hogy szívünkbe ülteti vágyait és céljait. Tudjátok, Isten szolgálatában az a csodálatos, hogy valóban igaz ez a zsoltár: *„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja szíved kéréseit!”*. Amit ez a zsoltár nem mond, de ami szintén igaz, a következő: ahogy elkezdesz gyönyörködni az Úrban, az Úr úgy kezdi irányítani szíved vágyait, hogy azok összhangba kerüljenek az ő akaratával, így Isten akaratának megcselekvése válik léted legcsodálatosabb elemévé, és álmaid, illetve vágyaid megvalósulásává! Bámulatos ez. Jézus azt mondta, hogy az ő igája boldogító, és terhe könnyű (Máté 11:30). Egyesek mégis fájdalmas arccal járnak-kelnek, és minduntalan ezt ismételik: *„Ó, Isten nehéz terhet rakott rám, nem is tudom, képes leszek-e elhordozni!”*. Várjunk csak! Ha mázsás teher nehezedik rád, ami egyre mélyebbre húz, jobban tennéd, ha alaposan megvizsgálnád, mert az ilyen teher bizony nem Istentől van. Hiszen ő maga mondta, hogy az ő terhe könnyű! Mi azonban sok olyan terhet is a vállunkra veszünk, amit nem az Úr helyezett oda. Gyakran épp mások gyakorolnak ránk nyomást, és helyeznek ránk mázsás terheket. Ilyenkor eszembe jut, hány gyülekezet bírja rá a hívőket, hogy egy bizonyos összeg folyamatos befizetésére kötelezzék el magukat. Nyomást gyakorolnak a hívőkre, akik pedig egyre kétségbeesettebben próbálják megtartani ígéretüket. Egyre nagyobb nyomást éreznek, terhük pedig egyre nehezebb. Az ilyen teher azonban nem az Úrtól jön – az ő igája boldogító, az ő terhe könnyű. Péter is azt tanácsolta, hogy ne rakjanak az emberek vállára mázsás terheket, melyeket ők maguk és atyáik sem voltak képesek elhordozni. Az emberek mindennek ellenére hajlamosak nehéz terheket helyezni egymás vállára. Ha viszont úgy érzed, a te terhed is egyre nehezebb, tudnod kell, hogy nem az Úrtól kaptad azt. Ez esetben vagy te magad vetted a válladra, vagy megengedted, hogy mások odahelyezzék azt. Az ilyen terhek nem Istentől vannak. Isten az ő vágyait ülteti szívünkbe, hogy Jézussal együtt őszintén mondhassuk: *„Abban telik kedven, Istenem, hogy akaratodat teljesítsem”* (Zsolt. 40:9). Egy héten nem is tudom hányszor dőlök hátra és kezdem el dicsérni az Urat mindazért, amit értem tett. Hálát adok neki azért az örömért, ami bennem van, és áldott életemért. Teljességgel lenyűgöz Isten jósága és áldásai az életemben. Néha fel is kiáltok: *„Hihetetlen!”*. *„Mi történt?”* – kérdezik az emberek. *„Hát, épp arra gondoltam, mennyire jó Isten. Mennyire valóságos, mennyire csodálatos!”* – válaszolom ilyenkor. A fiam szokta kérdezzetni tőlem, miért nem vonulok már nyugdíjba. Többé nem kéne napi 16 órát dolgoznom. A Hawaii-szigetekre költözhetnék, és ott élhetném nyugdíjas napjaimat. *„Megtehetnéd, ha akarnád!”* – mondogatja. Én meg ezt válaszolom: *„De miért*

tenném? Annyira szeretem a munkám! A feleségem mindig azért korhol, mert még a szabadnapomat is a gyülekezetbe akarom tölteni. Mindig a szememre veti, hogy minden szabadnapomon kitalálok valamit, ami miatt el kell mennem a gyülekezetbe! De hát úgy szeretem! Olyan öröm ez nekem, és akkor áldás! Mert Isten a szívemre írta törvényét, nekem pedig abban telik a legnagyobb örömöm, hogy azt tegyem, amit Isten számomra eltervezett. Nem mázsás teherként nehezedik ez rám, hanem örömömre szolgál!

Isten tehát azt mondja, hogy új szívet ad nekik, hússzívet, a köszívet pedig eltávolítja belőlük. *„Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek”* (27. vers). Amikor Isten Lelke él bennem, van erőm arra, hogy rendelkezései szerint éljek. *„Abban az országban fogtok lakni, amelyet őseiteknek adtam. Az én népem lesztek, én pedig Istenetek leszek. Megszabadítlak benneteket minden tisztátalanságotoktól. Parancsolok a gabonának, megsokasítom, és nem hozok rátok éhínséget. Megszaporítom a fák gyümölcsét és a mező termését, hogy ne csúfoljanak többé benneteket éhínség miatt a népek. Akkor visszagondoltok arra, hogy milyen gonoszul éltetek, és milyen rosszak voltak tetteitek, és megundorodtok magatoktól utálatos bűneitek miatt. Nem tiértetek cselekszem – így szól az én Uram, az Úr -, tudjátok meg ezt!”* – nem azért teszem mindezt, mert annyira jól viselkedtetek, hanem kegyelemből – *„Szégyenkezettetek, és piruljatok életek miatt, Izráel háza!”* (28-32. vers).

„Így szól az én Uram, az Úr: Amikor megtisztítlak benneteket minden bűnötöktől, benépesítem a városokat, és újjáépülnek a romok. Művelni fogják a pusztává lett földet, azután, hogy pusztán hevert az arra járók szeme láttára. Azt mondják majd: Ez a pusztává lett föld itt most olyan, mint az Éden kertje” – eszembe jut Megiddó völgye. Sivár, kietlen mocsár, ami olyan lesz ismét, mint az Éden kertje – gyönyörű és zöldellő! Ez a prófécia is beteljesedett. Látogassatok csak el Izráelbe, akkor saját szemetekkel láthatjátok, milyen termékeny és étellel teli ma az a föld! *„A rommá lett, elpusztult és lerombolt városokat pedig újból megerősítették, és újból laknak bennük. Akkor megtudják a népek, amelyek körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr, építettem újjá a rombadőlt városokat, és én ültettem be a pusztává lett földet. Én, az Úr, megmondtam, és meg is teszem!”* (33-36. vers). Ennél határozottabb kijelentést már nem is tehetett volna Isten. És valóban beváltotta ígéretét. *„Így szól az én Uram, az Úr: Még azt is kérheti tőlem Izráel háza, hogy ezt tegyem velük: úgy megsokasítom az embereket, mint a juhokat. Úgy tele lesznek a romba dőlt városok emberek tömegével, ahogyan Jeruzsálem tele van az ünnepeken juhokkal, áldozatra szentelt juhokkal. Akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr”* (37-38. vers).

A 37. fejezet prófécijája szintén Izrael helyreállításáról szól, illetve a nemzet újjáéledéséről. *„Az Úr megragadott engem, elvitt engem az Úr lélek által, és letett egy völgyben. Tele volt az csontokkal”* (1. vers). *„Végigvezetett köztük körös-körül, és láttam, hogy nagyon sok csont volt a völgyben, és már nagyon szárazak voltak. Megkérdezte tőlem: Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok? Én így feleltem: Ó,*

Uram, Uram, te tudod!” (2-3. vers). Más szóval: „Nem tudom, Uram. Nem tudom, de te ismered a választ. „Akkor ezt mondta nekem: Prófétálj e csontokról! Mondd nekik: Ti száraz csontok, halljátok az Úr Igéjét! Így szól az én Uram, az Úr ezekhez a csontokhoz: Én lelket adok belétek, és életre fogtok kelni. Inakat adok rátok, húst rakok rátok, és beborítlak benneteket bőrrel, azután lelket adok belétek, hogy életre keljete. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr” (4-6. vers). „Én tehát profétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Amint profétálni kezdtem, hirtelen dörgő hang támadt, a csontok pedig egymáshoz illeszkedtek. Láttam, hogy inak kerültek rájuk, majd hús növekedett, és végül bőr borította be őket, de lélek még nem volt bennük. Akkor ezt mondta nekem: Prófétálj a léleknek, profétálj, emberfia, és mondd a léleknek: Így szól az én Uram, az Úr: A négy égtáj felől jöjj elő, lélek, és lehelj ezekben a megöltebe, hogy életre keljenek! Én tehát profétáltam, ahogyan megparancsolta nekem. Akkor lélek szállt beléjük, életre keltek, és talpra álltak: igen-igen nagy sereg volt” (7-10. vers).

Ezután az Úr megmagyarázta a látomást: „És monda nékem: Embernek fia! Ezek a tetemek az Izrael egész háza. Imé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk, kivágattunk!” (11. vers - Károli). Valóban ezt történt: kivágattak, elszakadtak egymástól. Kisebb-nagyobb csoportokban éltek Németországban, Franciaországban, Angliában, az Egyesül Államokban, Kínában, Jemenben, Oroszországban – szétszóródtak az egész földön. „Azért profétálj, és ezt mondd nekik: Így szól az én Uram, az Úr: Én felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izrael földjére. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem! Lelkemet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekre. Akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, meg is teszem, amit megmondtam – így szól az Úr” (12-14. vers). Isten tehát megígér népének, hogy egy napon ismét egy nemzetként élhetnek saját földjükön, és életre kel majd az, ami 19 évszázadon át holtan hevert. „Visszahozlak benneteket saját földetekre!” – bámulatos prófécia ez Izrael újjáéledéséről mint nemzet.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Te emberfia, fogj egy fadarabot, és írd rá: Ez Júdáé és a hozzá tartozó izraelieké. Azután fogj egy másik fadarabot, és arra ezt írd: Ez Józsefé, azaz Efraimé, és az egész hozzá tartozó Izrael házáé. Illeszd őket egymáshoz egy fává, hogy eggyé legyenek a kezemben!” (15-17. vers). Fogta tehát a két fadarabot, és azt az utasítást kapta, hogy illessze őket egymáshoz. Az egyikre József nevét kellett felírnia, a másikra pedig Júdáét. „Ha majd ezt mondja nekem néped: Magyarázd meg, hogy mit jelent ez! – akkor így felelj: Ezt mondja az én Uram, az Úr: Én kezembe fogom Józsefnek, azaz Efraimnak és Izrael hozzá tartozó törzseinek a fáját, hozzáillesztem Júda fájához, egy fát csinállok belőlük, és eggyé lesznek a kezemben. Amikor a szemük láttára kezemben lesznek azok a fadarabok, amelyekre írtál, így beszélj hozzájuk: Ezt mondja az én Uram, az Úr: Én kihozom Izrael fiait a népek közül, bárhova kerültek. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre. Egy néppé teszem őket abban

az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött. Nem lesz többé két nép, és nem szakadnak soha többé két királyságra” (18-22. vers). Egyértelmű, mit mond itt Isten. A napnál is világosabb. Az Úr azt mondja itt népének, hogy amikor majd újjáéled a nemzet, és visszatérnek földjükre, egy nemzetként élnek majd ott, nem pedig megosztott népként, mint a fogságot megelőző években. A fogság előtt ugyanis két ország létezett: az északi királyság, melynek Samária volt a fővárosa, illetve a déli királyság, melynek Jeruzsálem. Amikor tehát az utolsó időkben visszatérnek, nem két különálló népként, nem Júdaként és Izráelként élnek majd a földön, hanem egy egységes nemzetként: Júda és József, azaz Efraim, és Izráel minden törzse újra eggyé lesz. Isten egyértelműen ezt kommunikálja itt népének.

Ennek fényében nevetségesnek tartom Joseph Smith állítását, mely szerint az ő neve is szerepel a Bibliában. Sőt, szerinte az Ige Ezékiel könyvében előre megjövendölte az ő eljövételét, a József nevét viselő fadarab ugyanis a Mormon könyve, amit Istentől kap majd, és amely a Bibliához illesztve tulajdonképpen a Biblia folytatása lesz – vagyis Isten szava sokakhoz az utolsó időkben. Ez a elképzelés annyira légből kapott, hogy csak agyunk teljes kikapcsolásával válik elfogadhatóvá az effajta bibliaértelmezés! A napnál is világosabb, mire gondol itt Isten, hiszen ő maga el is mondja nekünk! Isten egyértelműen kijelenti, hogy a két fadarab a két országrészt képviseli, azt a két részt, amelyre a nép szakadt. Majd megkéri Ezékielt, illessze össze a két fadarabot, mert amikor Isten népe visszatér a földre, ismét egy néppé forrasztja majd őket. Őszintén szólva, egy olyan ember bibliamagyarázatára sem szívesen támaszkodnék, aki úgy értelmezi az Írásokat, mint Joseph Smith. Amikor valaki ezt hozza ki az Igéből, akkor akár arra is képes már, hogy a pirosat zöldnek tüntesse fel. Ez a magyarázat annyira elrugaszkodott az Igétől, amennyire csak lehet. És ha te mormonként vagy itt ma este közöttünk, arra szeretnék kérni, vizsgálj meg mindezt még egyszer, és kérdőjelezd meg azt, amit neked tanítottak, mert tudom, hogy azt tanították neked, hogy ez a fadarab itt József nevével az Igében nem más, mint egy Joseph Smith-re vonatkozó prófécia. De ha valóban ezt találod ebben az ígérésben és ebben szöveggörnyezetben, akkor a pokolban is biztosan találnál havat! Isten egyértelműen kijelenti: *„Egy néppé teszem őket abban az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött. Nem lesz többé két nép, és nem szakadnak soha többé két királyságra”*. *„Nem teszik magukat többé tisztátalanná förtelmes bálványszobráikkal és sok vétkükkel. Megszabadítom őket minden vétküktől, mert elpártoltak tőlem, és megtisztítom őket. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek”* (23. vers).

Ez persze már a jövőbe mutat, amikor Jézus Krisztus visszatér, hogy megalapítsa országát: *„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké”* (Ézs. 9:6). *„Az én szolgám, Dávid lesz a királyuk: egy pásztoruk lesz mindnyájuknak”* – a jó pásztor –, *„Akkor az én törvényeim szerint élnek,*

rendelkezéseimet megtartják és teljesítik. Abban az országban laknak majd, amelyet szolgálom, Jákóbnak adtam, amelyben őseitek is laktak. Ott laknak ők, fiaik és unokáik örökre, és szolgálom, Dávid lesz a fejedelmük örökre. Szövetséget kötök velük, hogy békében éljenek. Örök szövetség lesz az. Letelepítem és megsokasítom őket, szentélyemet pedig középük helyezem örökre. Hajlékom náluk lesz, Istenük leszek, ők pedig népem lesznek” (24-27. vers). Isten tehát ott lakik majd népe között. Azt látjuk tehát, hogy Krisztus itt lakik majd a földön a királyság korában. „Akkor megtudják a népek, hogy én vagyok az Úr, aki megszentelem Izráelt, amikor szentélyem köztük lesz örökre” (28. vers). A 40. fejezetben olvashatjuk majd a megépítendő szentély leírását.

38. fejezet: *„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! Vesd tekintetedet Gógra a Magóg országában, Rós”* – a legtöbb bibliatudós szerint Róst Oroszországnak kéne fordítani, mert Rós a mai Oroszországra utal - *„Mesek és Tubal fejedelemre, és prófétáld róla!”* (1-2. vers). Mesek és Tubal két orosz város ősi neve. *„Ezt mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Én ellened fordulok, Góg, aki Rós, Mesek és Tubal fejedelme vagy! Megfordítalak, horgokat akasztod az álladba, kivezetlek téged és egész haderődet, a lovakat és lovasokat, akik mindnyájan teljes fegyverzetet öltöttek, ezt a nagy sereget, amely nagy és kis pajzzsal, és karddal van felszerelve. Perzsák, etiópok és pútiak vannak velük, pajzsa, sisakja van mindegyiknek, továbbá Gómer minden csapatával, Bét-Tógarma a messze északról, minden csapatával – sok nép van veled!”* (3-6. vers). Ezen a ponton tehát már Magóg ellen irányul a prófécia. A Magóg kifejezés pedig azon népek ősi elnevezése, amelyek a Kaukázus környékén, illetve a Kaukázustól északra éltek – ennek a területnek ma Oroszország felel meg, Mesekkel és Tuballal egyetemben, amely pedig az ősi szkítákat jelenti, akik a mai Oroszország területén laktak. És említésre kerül Perzsia is. Oroszország természetesen Perzsia egy részén fekszik, Irakkal és Iránnal együtt. Azt olvassuk, hogy etiópok és pútiak vannak velük, vagyis Etiópia és Líbia, illetve Gómer, vagyis Németország, bár azon belül mindenekelőtt Kelet-Németország, illetve Lengyelország. Majd Bét-Tógarma következik a felsorolásban, ami pedig a balkáni államokra utal: Törökországra, Jugoszláviára és Romániára. *„Készülj, állj készenlétben az egész sereggel együtt, amely köréd sereglett, és légy a vezérük!”* (7. vers). *„Egy idő múlva”* – itt találjuk a prófécia idejét *„rendelkezést kapsz, évek múltán behatolsz a fegyveres pusztítás után helyreállított országba, amelynek lakói a többi népek közül gyűltek össze Izráel hegyeire, amelyek sokáig pusztán álltak. Kihoztam őket a népek közül, és biztonságban laknak mindnyájan”* (8. vers). Isten megjövendöli, hogy amikor Izráel újra visszatér földjére, az előbb említett népek hatalmas támadást mérnek majd az országra: Oroszország, pontosabban most, az 1980-as években helyes nevén a Szovjetunió, Kelet-Európa, a balkáni államok, Irak, Irán, Líbia és Etiópia. *„De te felvonulsz, betörsz, mint a fürgeteg minden csapatoddal és a veled levő sok néppel, olyan leszel, mint a földet beborító felhő”* (9. vers).

„Így szól az én Uram, az Úr: Abban az időben rossz gondolataid támadnak, és gonosz terveket fogsz szőni. Ezt gondolod: Fölvonulok a védtelen ország ellen, rátámadok a békében és biztonságban lakókra, akik mindnyájan úgy élnek, hogy sem várfaluk, sem zárral ellátott kapujuk nincs” – vagyis az ellen a föld ellen, amely nem igazán képes megvédeni magát hatalmas erőmmel szemben - „Zsákmányt akarsz ejteni, prédát akarsz szerezni, hatalmaddal az újra benépesült romok ellen akarsz fordulni, a nemzetek közül összegyűjtött nép ellen, amely már jószágot és birtokot szerzett, és a világ közepén lakik” (10-12). „Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtötted egybe sokaságot? Hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess” (13. vers – Károli). Séba és Dedán Szaúd-Arábia. Társis Anglia, a fiatal oroszlánok pedig jelenthetik az Egyesült Államokat, Kanadát, vagy Ausztráliát is. Ezek az országot ellenzik majd Izrael megtámadását. Érdekesnek tartom, hogy napjainkban épp Szaúd-Arábia az egyike azon országoknak, melyek ellenzik a Szovjetunió megtámadását. Mekkora port kavart a közelmúltban az AWACS radargépek eladása Szaúd-Arábiának. Izrael teljes erőbedobással lobbizott a tranzakció ellen. Engem viszont egyáltalán nem kavartak fel az események, mert az Igét ismerve tudom, hogy amikor majd valóban kenyértörésre kerül a sor, Szaúd-Arábia lényegében Izraelt támogatja majd. Így hát Izraelnek nem kell aggódnia, hogy radargépek kerülnek Szaúd-Arábia kezébe. Bárcsak ők is olvasnák saját Írásaikat! Akkor ők is megláthatnák, hogy bizonyos országok ellenzik majd az Izrael ellen tervezett támadást – először is Szaúd-Arábia, illetve Anglia, sőt a fiatal oroszlánok, ami akár az Egyesült Államokat is jelentheti.

„Azért prófétálg, emberfia, és mondd meg Gógnak” – vagyis Magóg legfőbb fejedelmének - „Így szól az én Uram, az Úr: Azon a napon, amikor megtudod, hogy népem, Izrael, biztonságban él, eljössz lakóhelyedről, a messze északról sok néppel együtt akik mind lovakon nyargalnak, nagy sereg ez, roppant haderő” (14-15. vers). Fogjunk egy térképet, keressük meg Izraelt, majd haladjunk Jeruzsálemtől egyenes vonalban északra – Oroszországhoz érkezünk, sőt majdnem Moszkvához. „Úgy vonulsz föl népem, Izrael ellen, mint a földet beborító felhő. Az utolsó napokban hozlak el téged országom ellen, hogy megismerjenek engem a népek, amikor szemük láttára megmutatom rajtad, Góg, hogy szent vagyok” (16. vers). Ezen a ponton hadd jegyezzem meg, hogy egyelőre még egy múltbeli történelmi eseményt sem hozhatunk összefüggésbe ezekkel a próféciaikkal, ezért aztán ne engedjétek, hogy bárki is elhitesse veletek, ezek a próféciaik már valamikor a múltban beteljesültek. Egy múltbeli eseményt sem húzhatunk rá ugyanis az itt elhangzó próféciaikra. Vegyük csak észre, hogy az Ige szerint ezek a próféciaik akkor teljesülnek majd be, amikor Izrael mint nemzet újjáéledt és visszatért saját földjére. Ezek a feltételek csak a közelmúltban váltak adottá. A próféciaik most már bármikor beteljesülhetnek. „Így szól az én Uram, az Úr: Te vagy az, akiről megmondtam hajdanában szolgálaim által, Izrael prófétái által, akik azokban a

napokban és években prófétáltak, hogy elhozzlak ellenük. De majd azon a napon, amelyen megérkezik Góg Izráel földjére – így szól az én Uram, az Úr -, haragra lobbanok. Felindulásomban, heves haragomban így beszélek: Azon a napon nagy földrengés lesz Izráel földjén. Megrettennek tőlem a tenger halai, az ég madarai, a mező vadai, meg a földön csúszómászó mindenféle állat és minden ember a föld színén. Leomlanak a hegyek, lezuhannak a sziklák, és földre dőlnek a várfalak. Fegyverbe szólítok ellene hegyeimen mindenkit – így szól az én Uram, az Úr -, ember ember ellen támad fegyverével” (17-21. vers) – rendkívül érdekes prófécia ez. Az orosz haderőn belül zendülés támad. Jelenleg, a 80-as években is sokat hallunk arról, hogy egyre több probléma üti fel a fejét a szovjet csatlósállamokban: Lengyelországban, Magyarországon, Csehszlovákiában. A prófécia egy része pedig azt jövendöli, hogy a pusztulást részben egy polgárháború okozza - az emberek saját testvéreik ellen támadnak majd.

Azután így szólt Isten: *„Megbüntetem dögvésszel és vérontással. Ömlő záporosót, jégesőt, tüzet és kénkövet hullatok rá és csapataira, a vele levő sok népre” (22. vers)* – Isten a múltban is folyamodott már ugyanilyen eszközökhöz, hogy Izráel ellenségeit elpusztítsa. Emlékezzünk csak Józsuéra abban a csatában, amikor köveket és tüzet bocsátott az égből az ellenségre. *„Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az Úr” (23. vers).* Lesz tehát egy hatalmas rengés, egy földrengés, illetve polgárháború, vagy belső viszály, ezen kívül pedig záporosó, jégeső, tűz és kénkö. Isten elpusztítja majd az Izraelre támadó sereget. Vajon atomfegyverek használatára is szükség lesz? Vajon az Egyesült Államok is bekapcsolódik majd a fegyveres konfliktusba? Csak találgathatunk. Biztosra nem tudhatjuk. Vajon a tüzes és kénköves eső jelenthet radioaktív esőt is? Elképzelhető. Vajon kitörhet majd egy atomháború az Államok és Oroszország között? Elképzelhető. Az is lehetséges, hogy Ezékiel egy nukleáris holokauszt eredményeit írja le. Elképzelhető, hogy atomháború robban majd ki az Államok és Oroszország között. A Biblia ezt így nem mondja ki, ez csupán egy ötlet, ami elvileg szintén valószínűnek tűnik. Hiszem, hogy az egyház elragadtatására ezekkel az eseményekkel egyidőben kerül majd sor. De erről majd bővebben a 39. fejezetnél. Érdekes lenne, ha az egyház elragadtatása éppen akkor történne, amikor egy nukleáris holokauszt sújtja a földet. Így természetes magyarázatot tudnának nyújtani sok-sok ember hirtelen eltűnésére anélkül, hogy ez ijedtséget váltana ki az emberek körében. Érdemes ezen is elgondolkodni. Hadd mondjam el még egyszer, hogy nem a Bibliában áll ez így. Csupán spekulációról van szó. Egy elképzelésről, amin érdemes elgondolkodni. Bárhogyan is valósulnak meg ezek az események, magukra az eseményekre sor kerül majd – egy nagy földrengésre, amikor megremegnek a hegyek, és óriási lavinák keletkeznek. Sor kerül majd a nagy esőzésekre, jégesőkre, tüzes és kénköves esőkre, ehhez pedig még hozzáadódnak a zavargások is. Isten tehát elbánik majd az Izraelre támadó roppant sereggel.

39. fejezet: *„Te pedig, emberfia, prófétálj Gógról, és ezt mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Én ellened támadok, Góg, aki Rós, Mesek és Tubal fejedelme vagy! Irányítlak és vezetgetlek, elhozlak a messze északról, és Izráel hegyeire viszlek”* (1-2. vers). Öthatodukat elpusztítja majd Isten, és mindössze egythatoduk marad életben. *„Kiütöm az íjat bal kezedből, és kiverem a nyilakat a jobb kezedből. Izráel hegyein fogsz elesni valamennyi csapatoddal és a veled levő népekkel együtt. Mindenféle ragadozó madárnak és mezei vadnak adlak eledelül. A harcmezőn esel el. Én megmondtam! – így szól az én Uram, az Úr”* (3-5. vers). *„Tüzet bocsátok Magógra”* – itt említhetjük ismét a korábban felvetett atomháború ötletét - *„és azokra, akik biztonságban laknak a szigeteken,”* – a szigetek általában távoli népekre utalnak - *„és majd megtudják, hogy én vagyok az Úr”* (6. vers). A 6. versben tehát szintén megjelenik egy atomháború lehetősége, ahogy Isten tüzet bocsát Oroszországra és más népekre, akik biztonságban laknak a szigeteken. *„Megismertetem szent nevemet népemmel, Izráellel, és többé nem hagyom, hogy gyalázzák szent nevemet. Akkor megtudják a népek, hogy én, az Úr, Izráel Szentje vagyok. Eljön ez, és megtörténik – így szól az én Uram, az Úr -, ez az a nap, amelyről beszéltem”* (7-8. vers). Súlyos próféciák ezek a Bibliában. *„Eljön ez és megtörténik”* – mondja az Úr. *„Ez az a nap, amelyről beszéltem!”*. *„Akkor Izráel városainak lakói kimennek, meggyújtják és elégetik a fegyvereket, a nagy és kis pajzsokat, az íjakat és a nyilakat, a buzogányokat és a dárdákat, és hét évig tüzelnek velük”* (9. vers) – a modern hadviselés nyelvére lefordítva azt az olajat kezdik el égetni, amire a hatalmas támadásban szert tettek. Hét évre elegendő energiát tudnak majd így előállítani, ezért nem lesz szükség arra, hogy fát hordjanak a mezőről, vagy az erdőtől fát vágjanak. *„Nem kell fát hordaniuk a mezőről, az erdőtől sem kell vágniuk, mert a fegyvereket használják tüzelőnek. Kifosztják fosztogatóikat, és prédát szereznek prédálóiktól – így szól az én Uram, az Úr”* (10. vers).

„Azon a napon nevezetes sírhelyet adok Gógnak” – vagyis a vezérnek, Mesak és Tubal orosz fejedelmének – *„Izráelben, a Vándorok völgyét a tengertől keletre”* – vagyis Jordánia területén temetik majd el őket, a Holt-tengertől keletre - *„és az elzárja a vándorok előtt az utat. Ott temetik el Gógot egész seregével együtt. Ezért fogják azt a Góg serege völgyének nevezni”* (11. vers). *„Hét hónapon át fogja őket temetni Izráel háza, hogy megtisztítsa az országot”* - hét hónapba telik majd a holtak eltemetése – *„Temetni fog az ország egész népe, és az dicséretükre válik azon a napon, amelyen megmutatom dicsőségemet – így szól az én Uram, az Úr”* (12-13. vers). *„Férfiakat választanak ki arra, hogy állandóan járják az országot, és temessék el azokat, akik még a föld színén maradtak, hogy megtisztítsák az országot”* – más szóval lesznek olyanok, akiket kimondottan a holtak eltemetésével bíznak majd meg - *„a hét hónap elmúltával induljanak el keresni, járják végig az országot, és ha valaki emberi csontokat lát, állítson mellé jelet, míg a sírásók el nem temetik a Góg serege völgyében. Van ott egy Hamóná nevű város is. Így tisztítsák meg az országot”* (14-16. vers). Érdekesnek találom, hogy az emberek nem érintették meg a csontokat, csupán

megjelölték azokat, és a csontok eltemetését azokra a hivatásos férfiakra hagyták, akiket ezzel a feladattal megbíztak. Lehet, hogy a radioaktív sugárzástól tartanak? Annál is inkább, mivel csak hét hónap elteltével kezdenek el a holttestek után kutatni. Elképzelhető tehát, hogy azért bíznak meg hozzáértőket a holttestek eltemetésével, mert félnek a radioaktív sugárzástól. Így amikor csontokra bukkannak, csupán megjelölik azokat, magát a temetést pedig az ezzel megbízottakra hagyják.

„Te pedig, emberfia – így szól az én Uram, az Úr -, mondd ezt a madaraknak, mindenféle szárnyasnak, és mindenféle mezei vadnak: Gyűljetek össze, jöjjetek és gyülekezzetek mindenfelől az én véresáldozatom köré! Mert én nagy véresáldozatot készítek nektek Izráel hegyein: egyetek húst, igyatok vért! Vitézek húsát eszitek, és a föld fejedelmeinek a vérét isszátok: Básánban hizott kosok, bárányok, bakok és bikák ezek mindnyájan. Kövéret esztek a jóllakásig, és vért isztok a megrészezedésig az én véresáldozatomból, amelyet készítek nektek! Jóllaktok majd asztalomnál lóval és lovassal, vitézzel és mindenféle harcossal! – így szól az én Uram, az Úr” (17-20. vers).

„Megmutatom dicsőségemet a népek között, és minden nép meglátja, hogy milyen ítéletet tartottam, és hogyan vettem rájuk kezemet. Izráel háza megtudja, hogy én, az Úr, vagyok az ő Isteniük attól fogva továbbra is” (21-22. vers) – ez lesz Izrael helyreállításának napja, amikor Isten ismét népévé fogadja őket, ők pedig elismerik, hogy Ő az Istenük. „A pogány népek pedig megtudják, hogy a bűne miatt kellett fogságba mennie Izráel házának, mert hűtlenné váltak hozzám, és én elrejtettem arcomat előlük, ellenségeik kezébe adtam őket, és sokan elestek fegyver által” (23. vers) – Isten itt arról beszél, hogy elrejtette arcát előlük. A 29. versben megismétlődik ez a kifejezés, de akkor így szól Isten: „Többé nem rejtem el orcámat előlük”. Pál apostol a Róma 11-ben Isten kegyelméről ír, amely számunkra, nem zsidók számára is elérhetővé vált. Ebben a fejezetben Pál kijelenti, hogy Isten vad olajfaágként oltott be bennünket az ószövetségi ígéretekbe, hogy mi is részesülhessünk azokból az áldásokból, melyeket Isten annakidején megígért Ábrahámnak. Pál kifejti, hogy Isten letörte a természetes ágakat, vagyis Izráelt, hogy bennünket beolthasson az olajfába, majd így folytatja: „Ne dicsekedj az ágakkal szemben” (Róma 11:18). Keresztényként nem kéne kárörvendően azt hajtogatnunk, amikor a zsidó népre tekintünk, hogy úgy kell nekik, őket letörte Isten, hogy minket beolthasson az olajfába! És most már bennünket illetnek az áldások és ígéretek, amelyeket Isten nekik tett! Pál ugyanis hozzáteszi, hogy „ha te levágattál a természetes vadolajfáról, és a természet rendje ellenére beoltattál a szelíd olajfába, akkor azok a természetes ágak mennyivel inkább be fognak oltatni saját olajfájukba!” (24. vers). Isten vajon azért törte le azokat az ágakat, hogy örökre megszabaduljon tőlük? Semmiképpen sem! „A megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: Eljön Sionból a megváltó, eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából, és én ezt a szövetségemet adom nekik, amikor eltörlöm bűneiket” (25-27. vers). – és Jóel könyvének 2. részéből idéz.

Vagyis még az Újszövetségben sem arra törekszik Pál, hogy ezt az Izráelt érintő próféciaát az egyházra vonatkoztassa. Az egyháznak is megvan a maga helye, vad olajfaágként, melyet a fába oltanak, hogy részesülhessen az olajfa gyökerének éltető nedvéből. De ahogy Isten levágta a természetes ágakat, hogy bennünket beolthasson az olajfába, úgy egy napon ismét beoltja majd a természetes ágakat is, és helyreállítja Izráelt. Egyesek mégis úgy próbálják értelmezni az erre vonatkozó prófeciákat, hogy Isten végérvényesen befejezte munkáját Izráellel, és a zsidókra vonatkozó fejezet örökre lezárult Isten könyvében. Sőt, azt is állítják, hogy azok a zsidók, akiket napjainkban látunk, már nem is igazi zsidók. Micsoda örültség! Az ilyen emberek félreértelmezik Isten Igéjét, és az abban szereplő prófeciákat. Isten ugyanis mindvégig biztosít bennünket soha el nem múló, örökkévaló szeretetéről népe, Izráel iránt. Isten mindvégig megerősíti, hogy nem vetette el őket örökre, hanem újra munkálkodni kezd majd bennük, hiszen Izráel az ő népe, és bár egy időre vaksággal sújtotta őket, eljön majd a nap, amikor újra beoltja őket az olajfába. Akkor újra élvezhetik majd az Isten különleges népének járó áldásokat az ezeréves királyság idején.

Ez a prófécia megemlíti, hogy Isten egy időre elrejtette arcát népe előtt. *„Tisztátalanságuk és vétkeik szerint bántam velük, amikor elrejtettem arcomat előlük”* (24. vers). *„Ezért így szól az én Uram, az Úr: Most jóra fordítom Jákób sorsát, és irgalmas leszek Izráel egész házához, mert féltő szeretetre indulok szent nevemért. Akkor elfelejthetik gyalázatukat és mindazt a hűtlenséget, amit ellenem elkövettek. Biztonságban laknak földjükön, és senki sem rettentí őket”* (25-26. vers). *„Visszahozom őket a népek közül, és összegyűjtöm őket ellenségeik országaiból, és így mutatom meg rajtuk a többi nép szemé láttára, hogy szent vagyok”* (27. vers). Erre tehát elsősorban azután kerül majd sor, miután Isten visszahozta népét a földre, és ismét egy nemzetté forrasztotta őket. Ez már megtörtént. Fontos azonban a 27. vers második része is. Minderre ugyanis másodsorban azután kerül sor, miután Isten elpusztította az Izraelre támadó orosz sereget. Nézzük csak a 27. vers második felét: *„és így mutatom meg rajtuk a többi nép szemé láttára, hogy szent vagyok”* – ez tehát időben az orosz hadsereg elpusztítása után történik. A 38. fejezet 23. versében, amikor Isten a hadsereg elpusztításáról szól, ezt olvassuk: *„Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az Úr”*. A 27. vers tehát visszautal a 38. fejezet 23. versére.

De mi történik majd azután, hogy Isten elpusztította az orosz hadsereget? Azután *„majd megtudják, hogy én, az Úr, Istenük voltam akkor is, amikor fogságba vittem őket a népek közé, mert összegyűjtöm őket földjükön, és nem hagyok ott közülük senkit”* (28. vers). Addig tehát nem ismerik el Istent, amíg el nem pusztítja a támadó orosz sereget. Izrael mint nemzet jelenleg nem ismeri el Istent. Az embere mindössze 10 százaléka számít egyáltalán vallásosnak Izraelben. A legtöbb ember, akivel beszélgettem, inkább vallás nélkülinek, vagy ateistának vallja magát. A zsidók vallásos csoportja is csak

azért bír politikai hatalommal, mert a Likud párt az ő szavazatuk nélkül képtelen lenne többségre szert tenni a knesszetben. A vallásos zsidók pártja mindössze 7 százalékban képviselteti magát a parlamentben – nagyjából ennyi azok százaléka is Izraelben, akik vallásosnak számítanak. Ahhoz azonban, hogy kormányt alakíthasson, a Likud pártnak szüksége van a knesszet vallásos tagjainak támogatására. De komoly árat kell érte fizetniük, mert a vallásos zsidók támogatásukért cserébe megkövetelik, hogy bizonyos vallási törvények az ország törvényeiben is megjelenjenek – olyan törvények, melyeket egyébként sem a kormány, sem az emberek többsége nem támogatna. Sőt, számos ilyen törvény miatt támadják is az ortodox zsidókat. Mindemellet azonban látnunk kell, hogy Izrael nem tekinthető vallásos nemzetnek. Vannak ugyan közöttük buzgó vallásos zsidók, és létezik az ortodox zsidók egy csoportja, de ők inkább egy kisebbséget képviselnek. Egyesek közülük olyannyira ortodoxok, hogy a kormányt is ellenzik. Véleményük szerint Izrael kormányának nem is kéne léteznie, mert a zsidóknak addig nincs joguk nemzetként élni országukban, amíg el nem jön a Messiás. Az egyik rabbi még levelet is írt Hussein királynak, és arra kérte, csatolja Mia Shurimot Jordániához - Mia Shurim nem akar többé Izraelhez tartozni, mert úgy érzik, az izraeli kormánynak addig nem is szabadna működni, amíg el nem jön a Messiás.

Miután azonban Isten elpusztította az orosz hadsereget, a zsidók szeme hirtelen felnyílik, és elismerik Istent. Az Úr pedig így folytatja: *„Többé nem rejtem el orcámat előlük, mert kiöntöm lelkemet Izrael házára – így szól az én Uram, az Úr”* (29. vers). És akkor bámulatos ébredésre kerül sor Izraelben! Azon a ponton tehát, amikor elpusztul az orosz hadsereg, Isten kiönti Lelkét Izrael népére. Ebből azután bámulatos dolgok következnek majd. Jelenleg ugyanis Isten a nem zsidókra öntötte ki Lelkét, ahogy összegyűjti Krisztus testét, Krisztus menyasszonyát. Hétfőn esténként éppen erről tanulunk – a Szentlélek munkájáról! Egy olyan időszakban élünk, amikor a Szentlélek munkálkodik a világban. És ahogy a Szentlélek munkálkodik, Isten hívogatja az embereket, akik Krisztus menyasszonya lesznek. És ahogy Isten Szentlelke munkálkodik napjaink egyházában, illetve az egyházon keresztül, a Szentlélek ereje tartja kordában az ellenséget. Ma is élnek olyan emberek, akik szenvedélyesen gyűlölik az egyházat – sokat közülük tudósítók. Úgy tűnik, összehangoltan és tudatosan törekednek ma arra, hogy az egyházat tönkretegyék, mégpedig úgy, hogy kigúnyolják, hazugságokat terjesztenek róla, és üzenetét eltorzítják. Ezek a gonosz erők ki nem állhatják annak gondolatát, hogy az egyház kiáll az erkölcsösség mellett, és igyekszik visszatartani azt a szennyáradatot, amit megpróbálnak kiönteni világunkra. Pedig a világ hálás lehet az egyházért, mert ha világunkban nem működne a Szentlélek visszatartó ereje az egyházon belül, a világ már most a gonosz kezében lenne teljesen, és már most az Antikrisztus irányítana mindent. Az egyházban lakozó Szentlélek azonban egyelőre visszatartja ezeket az erőket, amíg Isten el nem távolítja az útból. És akkor megjelenik majd a törvénytíró, a kárhozat fia, aki mindenféle hazugsággal és

szemfényvesztéssel áll majd elő. Az egész világot megtéveszti, és befolyása alá vonja. Akkor majd tágra nyílnak a gonosz kapui. Minderre azonban addig nem kerülhet sor, amíg az egyház a világban van. Az egyházban lakozó Szentlélek ugyanis egyelőre visszatartja a gonosz erőit. De amikor az Úr kiragadja egyházát a világból, kiönti majd Lelkét Izráel népére, és bennük munkálkodik majd Szentlelke által az utolsó hétéves időszakban.

Nézzük csak meg Dániel 9. fejezetét! *„Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra”* (24. vers). Ebből 69 már letelt. *„A Jeruzsálem újjáépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét”* – 49 év –, *„és hatvankét hét van”* – összesen 483 év –, *„és újra megépítetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben”* (25. vers - Károli). A hatvankét hét eltelte után, vagyis összességében a 69 hét elteltével, vagyis 483 évvel később, eljön a Messiás, de megölik. Nem koronázzák királlyá, nem is fog uralkodni, és nem alapítja meg Isten országát, hanem megölik, és senkije sem lesz. *„Egy eljövendő fejedelem”* – Titus, Néró parancsára –, *„pedig elpusztítja a várost és a szentélyt”* (26. vers). A zsidók pedig szétszóródnak a földön. Dániel próféciájának ez a része szó szerint beteljesült, mégpedig napra pontosan, mert i.e. 445 március 14-én Artaxerxes kiadta a Jeruzsálem újjáépítéséről szóló parancsot. A babiloni naptár 360 napos évekkel számolt, ez alapján pedig pontosan 483 évvel később, i.sz. 32 április 6-án sor került Jézus dicsőséges bevonulására Jeruzsálembe. De Jézust még azon a héten keresztre feszítették, vagyis akkor még nem lépett a trónra. Majd megérkezett Titus a római seregek élén, lerombolta Jeruzsálemet, a zsidók nép szétszóródott szerte a világban, és diaszpórákban élt 1900 éven át. 70 hét van kiszabva Izráelre. Ebből 69 már beteljesedett, de hátravan még a hetvenedik hét időszaka, ami akkor veszi kezdetét, mikor Isten kiönti Lelkét Izráel népére.

Azon a ponton majd egy vezető pozícióban levő ember becsapja Izráelt és szövetségre lép vele – olvassuk csak tovább a Dániel 9-et –, amely szövetség értelmében egészen biztosan lehetővé válik számukra, hogy felépítsék templomukat. A hétéves időszak kellős közepén azonban ez a vezéregyéniség, aki szövetségre lépett Izráellel, és segítségükre sietett a templom újjáépítésében, belép majd a templomba, megáll a szentek szentjében, és kijelenti magáról, hogy ő isten. Sőt mi több, megköveteli, hogy istenként imádják. Ezt pusztító utálatosságként emlegeti az Ige. Pál a következőket írja erről a törvénytípróról: *„beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő Isten”* (1Thessz. 2:4). Jézus így szólt minderről: *„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen – aki olvassa, értse meg! –, akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe (...) Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha”* (Máté 24:15,16,21). Dániel azt is elárulja nekünk, hogy 1290 nappal a pusztító utálatosságot követően, vagyis azután, hogy ez a férfi odaáll a templomba, és leállítja a napi áldozatokat és imádságot, eljön Jézus, és megalapítja országát a földön. Az események tehát az alábbi sorrendben következnek majd be:

„Oroszország megtámadja Izraelt, Isten elragadja az egyházát, az orosz hadsereg megsemmisül, Izráel népének felnyílik a szeme, Isten kiönti Lelkét népére, ezzel egyidőben megjelenik a törvénytíró a tíz európai országot tömörítő államszövetségből. Majd a törvénytíró hatalomra kerül, Isten pedig Szentlelke által munkálkodni kezd Izráel népében az utolsó hétéves ciklusban.

Jóel könyvének 2. fejezetéhez lapozva láthatjuk, hogy Jóel próféta is pontosan ezt jövendöli meg. Jóel könyvének 2. fejezetében a próféta arról az időről ír, amikor Isten népe már visszatért földjére, és egyszer csak hatalmas sereg támad ellenük. 11. vers: *„Az Úr mennydörög serege előtt. Roppant nagy a tábora, hatalmas parancsának a végrehajtója. Nagy és igen félelmetes az Úrnak a napja! Ki bírja ki azt!?”*. A 20. versben pedig az Úr kijelenti: *„Messze űzöm tőletek az északi ellenséget”*. Emlékezzünk csak, hogy Ezékiel is azt írja, az Izraelre támadó seregek északról érkeznek. *„Messze űzöm tőletek az északi ellenséget. Sivár és puszta földre űzöm el őket, elejét a keleti tengerbe, végét pedig a nyugati tengerbe. Fölszáll a büze, fölszáll hullaszaga, bármily nagy pusztítást vitt is véghez. Ne félj, termőföld! Vigadj és örülj, mert az Úr nagy tetteket vitt véghez”*. Majd így bátorítja őket Isten: *„Kárpótollak azokért az évekért, amelyekben pusztított a sáska (...) Akkor megtudjátok, hogy én Izráellel vagyok, és hogy én, az Úr, vagyok a ti Istenetek, senki más! Nem kell szégyenkeznie népemnek soha többé”* (25, 27. vers). És mi történik azután? Jóel így folytatja: *„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben”* (3. fejezet, 1-2. vers).

Ezzel az ígéresszel az a gond, hogy Péter ezt idézte, amikor pünkösdkor elmagyarázta az embereknek, mit láttak éppen. Ha viszont a teljes szöveggörnyezetet figyelembe vesszük, azt is látjuk, hogy Isten egy korai, illetve egy késői esőt említ, és mindkettőt ő küldi majd. Jóel próféciaja, miszerint Isten kiönti majd lelkét, lényegében azt jövendöli meg, hogy Isten kiönti majd lelkét Izráel népére, ahogy azt Ezékiel is kijelentette a 39. fejezetben. Isten az ő egyházára is kiöntötte lelkét, amikor Péterék köré gyűltek az emberek, és egyre csak azt kérdezték, mit jelentsen ez? Péter pedig így válaszolt: *„Erről prófétált Jóel – Isten kiöntötte a lelkét!”*. Bár Péter a pünkösdi történéseket Jóel próféciajával magyarázza, látnunk kell, hogy Jóel próféciaja tulajdonképpen az utolsó időkre szól, amikor Izráel újra elismeri Istenét, Jóel ugyanis ezt követően azonnal rátér a nagy nyomorúság eseményeire. *„Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja”* (Jóel 3:3-4). Az a nagy és félelmetes nap, amikor Jézus visszatér, hatalommal és dicsőségben, hogy megalapítsa Isten országát. Mielőtt azonban erre sor kerül, az egész világot megrázó ítéletek várnak a földre – a nap elsötétül, a hold vérvörös lesz. Jézus is megjövendöli ezeket az eseményeket a Máté 24-ben mint a nagy nyomorúság idején bekövetkező csapásokat.

A Jelenések könyvének 6. részében, amikor feltörik a hatodik pecsétet, világméretű katasztrófák következnek – a nap elsötétül, a hold sem világít, az ég csillagai pedig lehullanak, mint amikor a fügefá hullatja levelét. Ezeket az eseményeket tehát mindegyik próféta megerősíti. Izráel mára visszatért földjére. Az ezt követő események, melyek közül számos valószínűleg egyidőben történik majd, a soron következő Oroszország támadása. A támadást gyorsan visszaveri majd Isten. További események az egyház elragadtatása, a Szentlélek kiöntése Izráel népére, amikor felismerik és elismerik Istenüket, az Antikrisztus megjelenése, és az utolsó hétéves időszak a földön, melynek első három és fél évét viszonylagos jólét jellemzi majd. És kezdetét veszi a szörnyűséges vérfürdő, a nagy nyomorúság, amikor Isten kiönti ítéletét a földre, és megítéli a világot bűnéért. A Jelenések 6-18 rendkívül naturalisztikus képet fest, és a részleteiben írja le azt a három és fél éves időszakot. A föld történetének egyetlen időszakának eseményeit sem jegyezték le ilyen részletességgel. Ami pedig a Bibliában lejegyzettekkel illeti, Isten szintén nagyobb részletességgel jellemzi ezt a három és fél éves időszakot, mint az emberiség történetének bármelyik másik időszakát.

A hétéves időszak elteltével az Úr maga jön vissza a felhőkön, hatalmas dicsőségben, szentjeinek kíséretében. Megveti lábát az Olajfák hegyén, amely középen kettéhasad, ő pedig belép Jeruzsálembe a keleti kapun át, amelyről bővebben a 43. fejezetben olvasunk majd a jövő héten. A keleti kapu megnyílik majd előtte, ő bevonul Jeruzsálembe, megalapítja királyságát, mi pedig vele élünk és uralkodunk majd 1000 éven át. Ebben a sorrendben követik tehát egymást az események. Egyre közelebb kerülünk hozzájuk, és bizony egyedül Isten tudja, mennyire hamar kerül sor a következő meghatározó eseményre - az egyház elragadtatására, ahogy Oroszország lerohanja a Közel-Keletet. Isten maga mondta, hogy ezek az ő szavai, és ő meg is cselekszi azokat. Isten eddig sem tévedett egy jottányit sem. Visszavitte Izráel népét a földjére, újra termékenyvé varázsolta földjüket, a lakatlan, sivár területek benépesültek, egyáltalán nem tűnik tehát logikusnak, hogy ha mindezt Isten már beteljesítette, most hirtelen leállítja az egészet, és minden mást felejtünk el. Nem. Biztosra vehetjük, hogy Isten az utolsó próféciáját is beteljesíti, és hamarosan elkezdődik a végső visszaszámlálás. A visszaszámlálás tulajdonképpen akkor indult, amikor elhangzott a parancs Jeruzsálem újjáépítéséről. 69 darab hétéves időszak már eltelt, 483 év, és napra pontosan megérkezett a Messiás. De akkor hirtelen megállt az óra: a Messiást megölték, Izráel népe pedig szétszóródott a világban. Izráel népe hosszú ideig lesz hontalan. „Hóseás, két éven át, vagy kétezer éven át, szétszórva él népem, de a harmadik napon feltámasztom népem, és velem élnek!”. Két napig. Egy nap olyan az Úrnak, mit ezer esztendő, és ezer esztendő olyan, mint egy nap. Izráel hontalanul élt csaknem kétezer éven át, de Isten visszahozta őket földjükre, és majdnem minden készen áll, hogy folytatódjon a visszaszámlálás. Az óra ismét elindul, amikor Oroszország lerohanja Izráelt, az orosz sereg elpusztul, és Isten kiönti lelkét Izráelre. Ezzel kezdetét veszi az utolsó hétéves időszak.

Sok bámulatos eseményre kerül majd sor, melyeket tüzetesebben is megvizsgálunk majd jövő héten, amikor a szentélyről olvasunk. Van néhány egészen bámulatos dolog, amit szeretnék veletek megosztani a templom újjáépítését illetően Izráelben, ahogy tovább olvassuk Ezékiel próféciáit, és összemérjük őket a Jelenések könyvében olvasottakkal. Hamarosan újraindul a visszaszámlálás. Ez Isten terve. Sokan mondják ennek hallatán: „De hát mi van szegény palesztinokkal?”. Őszintén együttérzek ezekkel az emberekkel, de hadd mondjam el, hogy a dolgok már azelőtt lezárulnak majd, hogy képesek lennének megoldást találni problémáikra. Nekünk pedig elsősorban Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatunkkal kell törődnünk. Jézus ugyanis azt mondta, hogy akik készen álltak, bejutottak. Ezért fontos, hogy mi is készen álljunk. Jézus arra a napra utalt, amikor eljön egyházáért. Volt tíz szűz, öt bölcs és öt ostoba, mindannyian elaludtak, de felébredtek, amikor meghallották, hogy úton van vőlegényük. Ma is ez a kiáltás hangzik: „Úton van a vőlegény!”. Az egyház pedig kezd felébredni. Az ostoba szűz így szólt a másikhöz: „Adj nekem az olajadból, különben kialszik a lámpásom!”. De ezt a választ kapta: „Sajnálom, de ha adok saját olajomból, nekem nem marad elég, hogy bejussak a menyegzőre. Inkább fuss be a városba, hátha ott adnak olajat!”. De amíg az ostoba szüzek a városban voltak, megérkezett a vőlegény, azok pedig, akik készen várták, bemehettek a lakomára. Még mindig vannak olyanok, akik nem állnak készen. Még mindig alszanak. Még mindig a városban rohangásznak. Elérkezett az idő, hogy Léleekben járjunk, és többé ne testben. Most érkezett el az idő! Akik készen álltak, bemehettek!

Ma este már nem kezdjük el a 40. fejezetet, mert ezzel egy teljesen új rész nyílik Ezékiel könyvében. Ahogy belépünk a hétéves időszakba, a szentély építéséről olvashatunk majd. Azt tervezem, hogy jövő hétre szerzünk projektort és vetítővásznat, és készítünk egy ábrát a szentélyről, mert látni fogjátok, hogy nehéz lesz ábra nélkül eligazodnunk a sok-sok szám és mértékegység között. Még az is lehet, hogy mindenkinek fénymásolunk majd egy ábrát, és így olvassuk majd végig a fejezetet, hogy könnyebben összeállhasson fejünkben a szentély képe. De erről bővebben jövő héten. Hadd bátorítsalak benneteket, hogy már most olvassátok el előre a 40-44. fejezeteket!

Arra is bátorítalak benneteket, hogy álljatok készen az Úr eljövetelére. Lehet, hogy most épp azt gondolod, igen, és készen akarok állni! Haza ne merj engem így küldeni! A lelkipásztorok a hátsó imaszobában lesznek majd, és ha úgy érzed, menj oda hozzájuk, és nyisd meg a szíved Isten előtt, mert szeretné kiönteni rád az ő Szentlelkét ma este. Isten arra vágyik, hogy a családjába fogadjon, hogy te is az ő menyasszonyává válhass, és beléphess az ő országába! Te is egy vad olajfaág vagy – itt az idő, hogy Isten téged is beoltson az olajfába. Így te is részt vehetsz Isten Szentlelkének munkájában a világban, ahogy egyre több embert hív el Krisztus menyasszonyának. Már nincs sok idő hátra. Már csak kölcsönbe kapott időből élünk – 1967 óta. Jézus azt mondta, pogányok tapossák Jeruzsálemet, amíg be nem telik a pogányok ideje. És amikor 1967-ben a zsidók visszaszerezték Jeruzsálemet, betelt a pogányok ideje. A

rendelkezésünkre álló idő tehát hamarosan lejár, már nem tart sokáig. Ha lépni szeretnél, bölcs dolog lenne, ha most lépnél. Máskülönben behatóan tanulmányozd csak át a Jelenések 6-18. fejezeteit, hogy megértsd, mi történik majd veled, amikor kezdetét veszi az a bizonyos hétéves időszak!

Az Úr legyen veletek, és töltsé be szíveteket szeretettel, imádattal, és az ő Szentlelkével, ahogy munkálkodik bennetek, Krisztus képére formál benneteket, és segít olyanná válnotok, amilyenné Isten tenni szeretne benneteket: az ő igaz képviselőivé ebben a szegény, szomorú és bűnös világban. Jézus nevében, ámen.